

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. március 22. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A társtettesként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette és más bűncselekmények miatt **az I.r. vádlott és társai** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. február 21. napján kihirdetett 7.B.1089/2009/76. számú ítéletét **megváltoztatja**.

Az V.r. vádlottat az ellene társtettesként elkövetett hivatali visszaélés büntette (Btk. 225. §) miatt emelt vád alól **felmenti**.

A III.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 2 (kettő) évi börtönbüntetésre, míg a közügyektől eltiltást lefokozásra **enyhíti**. A szabadságvesztés végrehajtását 5 (öt) évi próbaidőre **felfüggeszti**.

Az I.r. és II.r. vádlottakat előzetesen mentesíti a büntetett előélethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól.

Az V.r. vádlott tekintetében felmerült 32.067 (harminckettőezer-hatvanhét) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I.r, II.r. és III.r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

Az V.r. vádlott esetében az ítélet ellen fellebbezésnek van helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2012. február 21. napján kihirdetett 7.B.1.089/2009/76. számú ítéletével az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.226.§ (1) bekezdésébe ütköző társtettesként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében, valamint a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző és (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett testi sértés büntetében, ezért halmazati büntetésül 1 évi és 4 hónapi börtönbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette, a II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki, a Btk.226.§ (1) bekezdésébe ütköző társtettesként hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében, valamint a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint

minősülő társtettesként elkövetett testi sértés büntetében, ezért - halmazati büntetésül - 1 évi és 6 hónapi börtönbüntetésre ítélte, de a szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. A III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.226.§ (1) bekezdésébe ütköző társtettesként hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében, a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként, elkövetett testi sértés büntetében, valamint a Btk.250.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett vesztegetés büntetében, ezért - halmazati büntetésül - 2 évi és 6 hónapi börtönbüntetésre és 3 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A IV.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.250.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett vesztegetés büntetében, valamint a Btk.225.§-ába ütköző társtettesként elkövetett hivatali visszaélés büntetében, ezért halmazati büntetésül 2 évi börtönbüntetésre ítélte, de a szabadságvesztés végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. Az V.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.225.§-ába ütköző társtettesként elkövetett hivatali visszaélés büntetében, ezért 1 évre próbára bocsátotta. A Fővárosi Törvényszék rendelkezett még a felmerült bűnügyi költségről, és az I.r. vádlottat 27.884,- a II.r. vádlottat 27.883,-, a III.r. vádlottat 27.883,-, a IV.r. vádlottat 100.069,- míg az V.r. vádlottat 32.067,- ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

A tárgyaláson az ügyész mindegyik vádlott vonatkozásában tudomásul vette az ítéletet. Az I.r. vádlott és védője elsődlegesen bizonyítottság hiányában történő felmentés érdekében, míg másodsorban előzetes mentesítés érdekében fellebbeztek. A II.r. vádlott és védője elsődlegesen bűncselekmény hiányában történő felmentés érdekében, másodsorban előzetes mentesítés érdekében fellebbeztek. A III.r. vádlott felmentés érdekében fellebbezett. Védője az I. vádpont esetében elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodsorban bizonyítottság hiányában történő felmentés érdekében, míg a vesztegetés esetében enyhítésért, enyhébb jogi minősítés érdekében, pszichikai bűnsegély megállapítása céljából, és felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása érdekében fellebbezett. A IV.r. vádlott és védője egyaránt három napi gondolkodási időt tartottak, de a törvényes határidőn belül jogorvoslati nyilatkozatot nem tettek. Az V.r. vádlott és védője egyaránt felmentés érdekében fellebbeztek. Jogorvoslatok hiányában az elsőfokú bíróság ítélete a IV.r. vádlott vonatkozásában 2012. február 24. napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF. 655/2012/1. számú átiratában indítványozta az elsőfokú ítélet indokolásának kiegészítését azzal, hogy az elsőfokú bíróság a Btk.2.§-a alapján az elkövetés idején hatályos jogszabályt alkalmazta. Egyébként az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az V.r. vádlott védője előterjesztette fellebbezésének részletes, írásbeli indokolását, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatására és védencének felmentésére tett indítványt. Álláspontja szerint az elsőfokú ítéletnek azok a megállapítása, hogy az intézkedés anélkül történt, hogy helyszínre küldés, vagy hatósági hivatalos fellépés iránti vezetői intézkedést volna, hogy indokolatlanul használták a fény- és hangjelzést, hogy rendőri intézkedés hamisan keltett látszata történt, illetve, hogy a

IV.r. vádlott az V.r. vádlott jelenlétében fenyegette volna meg a sértettet, nem fedik a valóságot és iratellenesek. Álláspontja szerint hiányzik az adott bűncselekmény megállapításához szükséges célzat is. Az V.r. vádlott csak néhány hónapja dolgozott a kapitányságon, nem akarhatott visszaélni és előnyt biztosítani az általa addig alig ismert IV.r. vádlottnak. Kifogásolta továbbá, hogy a helyszínre kivonuló járőrpár másik tagja ellen nem indult eljárás, kizárólag a az V.r. vádlott ellen.

Az I.r. és II.r. vádlottak védője a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztette fellebbezésének részletes írásbeli indokolását, melyben kifejtette, hogy az ítélet tényállása hiányos és felderítetlen, így megalapozatlan részben pedig az eljáró bíróság a vádon túl terjeszkedett és a vádelvet sértette. A Budapesti Nyomozó Ügyészség az I.r., II.r. és III.r. vádlottakat vádolta a Btk. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő tártettesként elkövetett testi sértéssel, de a vádirat a sértett sérüléseit nem rögzíti. Perbeszédében az ügyész nem egészítette ki a megállapítani indítványozott tényállást. A sérüléseket elsőként az elsőfokú bíróság rögzítette. A védői álláspont szerint erre a vádelv sérelme nélkül nincs lehetőség, mert ez a tettazonosság körén kívül marad, vagy a vád nem volt törvényes ebben a tekintetben. Az elsőfokú bíróság olyan eredményt állapított meg, amelyre nézve nem volt vádirati tényállás, így nincs tettazonosság, ezért elsődlegesen hatályon kívül helyezésre tett indítványt. Mivel az intézkedésben védenkein kívül más rendőrök is részt vettek, de azok magatartása nem lett leírva, ezért nem állapítható meg, hogy mely sérülést melyik vádlott okozta, milyen ütéssel, milyen testhelyzetben, illetve bizonyosan azok okozták-e a sérülést, akiket a sértett megjelölt. Egyébként a sértett a II.r. vádlott elkövetőségét kizárta. A tényállás nem rögzítette a sértetti magatartást, pedig anélkül nem lehet állást foglalni abban, hogy a vádlotti magatartás arányos volt-e. A gumibot használata az adott helyzetben szabályos volt, így annak használatát, mint bántalmazást feltüntetni nem helyénvaló a vádiratban. Semmilyen adat nem támasztja alá azt az ítéleti megállapítást, hogy a II.r. vádlott több alkalommal, ököllel az arcán, és gumibottal testszerte megütötte a sértettet. A bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a fényképfelvételekről nem lehet tudni, hogy mikor milyen körülmények és milyen időpontban készültek, így azoknak bizonyító ereje nincs. A védő másodlagos indítványként azt terjesztette elő, hogy a másodfokú bíróság az ügyben tartson tárgyalást, melynek keretében ismételt hallgassa ki tanú1-et, Bizonyítási kísérlet vagy helyszíni szemle tartásával győződjön meg arról, hogy tanu1 vallomása nem fogadható el. Bizonyítási kísérlet útján győződjön meg arról, hogy a sértettnek nem volt lehetősége a rendőrségi kisbuszban, a vezetőülésről úgy hátrafordulni és bántalmazni a sértettet, ahogy ő azt állította. Hivatkozott továbbá arra, hogy indokolatlanul került sor a bizonyítási indítványok elutasítására. Ezen túlmenően indítványozta még az I.r. és II.r. vádlottaknak elsősorban bűncselekmény, másodsorban bizonyítottság hiányában történő felmentését.

Az I.r. és II.r. vádlott védője a másodfokú tárgyaláson az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését fenntartotta, és elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására, másodsorban

védenceinek bizonyítottság hiányában történő felmentésére, harmadsorban pedig védenceinek előzetes mentesítésben részesítésére tett indítványt.

A III.r. vádlott védője perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését pontosítva a II. vádpontban írt cselekmény kapcsán védence felmentésére, összességében pedig a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt. Az I. vádpontban írt cselekménnyel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság által elfogadott és jelentős bizonyítékként kezelt sértett által becsatolt fényképek esetében nem állapítható meg pontosan, hogy mikor készültek, azonban ha a másodfokú bíróság elfogadja azokat bizonyító erővel bíró bizonyítékoknak, akkor is az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos. Összesen 9 fő rendőr járt el a sértettel szemben, és nem lehet tudni, hogy miért csak az a 3 rendőr került kiemelésre, akik a vádiratban ezen tényállás kapcsán szerepelnek. Az elsőfokú bíróság egyébként figyelmen kívül hagyta azt, hogy a maga a cselekmény azzal indult, hogy a sértett nem kívánta alávetni magát a rendőri intézkedésnek és elmenekült, illetve, hogy a menekülése során részéről támadás ért egy intézkedni szándékozó rendőrnőt. Ez a hivatalos személy elleni erőszak volt az, ami egyébként indulatot vitt a rendőri intézkedésbe. Az I. tényállási pont tekintetében a Fővárosi Törvényszék a Be.4.§ (2) bekezdésében írtak figyelmen kívül hagyásával állapította meg a III.r. vádlott bűnösségét, mert az elsőfokú bíróságnak nem sikerült megállapítania azt, hogy az eljáró 9 rendőr közül kik voltak azok, akik bántalmazták a sértettet, és a sérülését okozták. A II. tényállási pont iratellenesen rögzíti a III.r. vádlott cselekményét. Az előny kérése és maga az ötlet a IV.r. vádlott részéről merült fel, és a III.r. vádlott csak azért nem kifogásolta a IV.r. vádlott magatartását, mert azt hitte, hogy itt valamilyen szállítással kapcsolatos szolgáltatás ellentételezése történik. Egyáltalán nincs adat arra vonatkozóan, hogy a IV.r. vádlott a kapott pénzt szándékozott volna megosztani a III.r. vádlottal. Legfeljebb az róható fel a III.r. vádlottnak, hogy nem adott hangot a tiltakozásának, ez azonban az adott bűncselekménynek legfeljebb pszichikai bűnsegédként történő elkövetését alapozza meg. Ezért a III.r. vádlott védője összességében a védencével szemben kiszabott büntetés enyhítésére, a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére tett indítványt. Utalt arra, hogy a III.r. vádlott esetében már szükségtelen a belső arányosság kérdését vizsgálni hiszen a szolgálati viszonya megszűnt.

Az V.r. vádlott védője a felmentés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta, hangsúlyozta, hogy védence ügyeletes küldése alapján ment a helyszínre és az ott végzett tevékenységéről visszajelzett, jelentést tett. Részéről olyan intézkedés történt, amelyet a helyzet megkövetelt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a tárgyaláson eljáró képviselője az I.r., II.r. és III.r. vádlottak tekintetében a másodfokú ügyészi indítványban foglaltakat fenntartotta, míg az V.r. vádlott esetében bűncselekmény hiányában történő felmentésére tett indítványt. Álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján egyértelműen megállapítható, hogy az elsőfokú ítélet 30. oldalán a III. tényállási pont iratellenesen rögzíti azt, hogy az V.r. vádlott anélkül ment a

helyszínre, hogy helyszínre küldés vagyis hatósági hivatali fellépés iránti vezetői intézkedés történt volna. Ezért a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján ezt a megállapítást mellőzni kell, mivel a rendelkezésre álló bizonyítékok azt támasztják alá, hogy az V.r. vádlott az ügyeletes küldése alapján rendőri intézkedés érdekében ment a helyszínre. Ilyen körülmények között kétséges, hogy az V.r. vádlottnak bármilyen a hivatali visszaélésnél megkívánt célzata lett volna. Egyébként az V.r. vádlottnak a helyszínen történt ténykedéséből sem lehet a hivatali visszaélésre vonatkozóan következtetést levonni. A kék lámpa esetleges használata bűncselekmény megalapozására egyébként sem, legfeljebb fegyelemsértés megalapozására alkalmas, ezért az V.r. vádlott felmentésére tett indítványt. Az I.r., II.r. és III.r. vádlottak tekintetében nem osztotta a védői álláspontot. Kifejtette azt, hogy az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárás keretében aggálytalanul állapította meg az I. és II. tényállási pontokat és eltérő tényállás megállapítására a felülmérlegelés tilalma miatt nincs lehetőség. Egyébként a Fővárosi Törvényszék a bizonyítékok értékelése során logikai hibát nem vétett. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően járt el, amikor nem látott lehetőséget az I.r. és II.r. vádlottak előzetes mentesítésben részesítésére. A III.r. vádlott tekintetében kifejtette, hogy esetében a büntetés enyhítésére az ítéleti belső arányosság megbontása nélkül nem kerülhetne sor. Az elsőfokú bíróság az időmúlást már figyelembe vette a büntetés kiszabásánál, és egy méltányos büntetést szabott. Nincs olyan nyomatékos enyhítő körülmény a III.r. vádlott esetében, amelyre figyelemmel fel kellene függeszteni a szabadságvesztés végrehajtását. Ebben a tekintetben az időmúlás még nem elég nyomatékos enyhítő körülmény.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy kellő határozottsággal járt el, de nem követett el bűncselekményt. A II.r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy a sértett rátámadt a kolléganőjükre, amikor nekirohant a motorral és határozottan léptek fel vele szemben, de bűncselekményt nem követtek el. A III.r. vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy felfokozott idegállapotban voltak, amikor látták, hogy a későbbi sértett rátámad a kollégájukra. A másik cselekménnyel kapcsolatban elmondta, hogy nem követett el vesztegetést, nem kért pénzt senkitől és azt nem is vette át. Az V.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a felmentését kérte, mert bűncselekményt nem követett el.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján felülbírált. A Be.349.§ (1) bekezdése alapján azonban a felülbírálatot mellőzte a IV.r. vádlott vonatkozásában, hiszen az ő tekintetében az elsőfokú ítélet már 2012. február 24. napján jogerőre emelkedett.

A hatályon kívül helyezésre irányuló vádlotti és védői fellebbezés nem alapos. A felmentésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések pedig kizárólag az V.r. vádlott esetében vezethettek eredményre.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék megsértette a Be.110.§ (1) bekezdésében írt azon rendelkezést, hogy a szakértőt figyelmeztetni kell a hamis szakvélemény adásának következményeire. A 2011. augusztus 30. napján készült tárgyalási jegyzőkönyvből az állapítható meg, hogy a tanács elnöke a szakértőt a letett szakértői esküjében foglaltakra figyelmeztette, nem pedig a hamis szakvélemény adásának következményeire. Megállapítható azonban, hogy ez csupán olyan un. relatív eljárási szabálysértés, amely nem volt lényeges hatással az egyéb eljárás lefolytatására, illetve a vádlottak bűnösségének megállapítására. Megállapítható továbbá az is, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta, így törvényesek voltak a vádlottaknak és tanúknak a kioktatásai, a rendelkezésre álló okiratok megfelelő formában kerültek felhasználásra és lettek a bizonyítás anyagává téve. Törvényes volt az ügyek egyesítése, illetve helyesen járt el a Fővárosi Törvényszék akkor is, amikor a jogszabály-változásra a kiemelt jelentőségű ügyekre vonatkozó szigorúbb eljárási szabályokra figyelemmel két hónap elteltével a tárgyalást előről kezdte, és ennek úgy tett eleget, hogy a korábbi tárgyalások anyagát ismertette.

Az I. és II. tényállási pontok esetében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az I. r., II.r., és III.r. vádlottak egyaránt tagadták a terhükre rótt bűncselekmény elkövetését. Védekezésük szerint a sértettel szemben az elfogáskor határozottan léptek fel, az intézkedés során azonban csak a szükséges és arányos mértékű testi kényszert alkalmazták. A történeti tényállás megállapítása kapcsán az elsőfokú bíróság igen részletes, bizonyítási eljárást folytatott le, és az általa megismert bizonyítékokat az ítélet 7. oldal (6) bekezdésétől a 22. oldal (5) bekezdéséig értékelte. Logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy a vádlotti és az azt alátámasztó tanúvallomásokkal szemben miért a sértetti vallomást az ahhoz kapcsoló tanúvallomásokat, fényképeket, látteleket, és a kiegészített igazságügyi orvosszakértői véleményt fogadta el a tényállás alapjául.

A II. tényállási ponttal kapcsolatban a III.r. vádlott nem kívánt vallomást tenni, a nyomozás során tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Védekezése szerint nem volt tudomása arról, hogy a IV.r. vádlott miért kapott pénzt, az ellenőrzés alá vont személytől, illetve úgy tudta, hogy az közöttük fennálló üzleti kapcsolatból származik. Nem tévedett az elsőfokú bíróság amikor a vádlotti védekezéssel szemben a tényállást a mind önmagára, mind a III.r. vádlottra nézve terhelő IV.r. vádlott vallomása alapján állapította meg, figyelemmel arra is, hogy ezt a vallomást támasztotta alá, xy tanúvallomása is. A Fővárosi Törvényszék ítélete 24. oldal 5. bekezdésétől, a 29. oldal 5. bekezdéséig részletesen értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a III.r. vádlott védekezését fogadta el.

Megállapítható azonban, hogy az elsőfokú ítéletben rögzített III. tényállási pont az V.r. vádlott cselekvőségével kapcsolatban megalapozatlan tényállításokat is tartalmaz. Így a 30. oldal utolsó előtti bekezdésében iratellenesen rögzítette azt a

Fővárosi Törvényszék, hogy a sértett telefonhívását követően, anélkül, hogy a helyszínre küldés vagy hatósági hivatali fellépés iránt vezetői intézkedést történt volna, az V.r. terhelt a IV.r. vádlottal és a járőrtárssal a helyszínre mentek. Megállapítható továbbá az is, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ezen tényállással és az V.r. vádlott magatartásához kapcsolódóan a bizonyítékok értékelése körében helytelen ténybeli következtetéseket is tartalmaz. A Fővárosi Törvényszék ezen tényállás megállapítása során igen részletes bizonyítási eljárást folytatott le, melynek során kihallgatta a IV. és V.r. vádlottakat, számos tanút, illetve okiratokat is értékelt a bizonyítékok körében. Az V.r. vádlott tagadta, hogy bűncselekményt követett volna el. Határozottan állította, hogy a szolgálati idő vége felé utasítás alapján indult el a társával az adott címre, és indulásnál csatlakozott hozzájuk a IV.r. vádlott. Elmondta továbbá, hogy az intézkedés lényege a vitázó felek kioktatása volt, a járőrtárs ugyanilyen tartalmú vallomást tett. A Fővárosi Törvényszék a tárgyalás keretében kihallgatta tanu2-t, aki a tényállásban írt cselekmény napján a Kerületi Rendőrkapitányságon ügyeletesi szolgálatot látott el. Megállapítható azonban az is, hogy azt elsőfokú bíróság, ezen tanúnak épp a bíróság előtt tett vallomását nem értékelte, annak lényeges megállapításait nem rögzítette. Így nem értékelte azokat a kijelentéseket, hogy a tanú bejelentést követően intézkedést tartott szükségesnek és járőrt küldött a bejelentő címére. Az un. irka füzet valamint a szolgálati napló bejegyzései alapján a járőrt, tehát az akkori váltás parancsnokát, az V.r. vádlottat küldte a helyszínre. A járőr pedig visszajelzett, tehát jelentést tett az ügyeletesnek arról, hogy a szomszédvita helyszínén az intézkedésének lényege a jogi felvilágosítás volt. Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság az előzőekben hivatkozott bizonyítékokkal ellentétes megállapítását a nyomozati iratok III. kötet 133. naplószáma alatt található a Kerületi Rendőrkapitányság vezetőjének a nyomozó ügyész részére írt átíratára alapozta, ezért a bíróság szükségesnek látta másodfokú tárgyalás keretében történő tanúkénti kihallgatását. A Fővárosi Ítéltábla tehát tárgyalásra tért át, majd a törvényes kioktatást követően a tanút kihallgatta, aki vallomásában az átírat, valamint az ügyeleti napló elétárását követően úgy nyilatkozott, hogy az átírat tartalma félreérthető. Nem kétséges, hogy az V.r. vádlott és járőrtársa az ügyeletes küldése alapján, tehát egy kötelezően végrehajtandó utasítás alapján, mentek a címre. Az a megállapítás pedig, hogy jelentés nem készült, csupán annyit jelent, hogy írásos formában készült jelentésre nem került sor. A tanú cáfolta, hogy itt valamilyen magáncélú eljárásról lett volna szó. Utalt továbbá arra, hogy nem minden rendőri ténykedés kívánja meg az írásos jelentést.

A Be.352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján lefolytatott bizonyítási eljárás adatai, valamint a helyes ténybeli következtetés alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet III. tényállási pontját a 30. oldal utolsó előtti bekezdésében annyiban helyesbíti, valamint egészíti ki, hogy „Az V.r. vádlott és járőrtársa az ügyeletesnek az utasítása, helyszínre küldése alapján mentek ki a házhoz. Az V.r. vádlott és járőrtársa ott a vitázó feleknek jogi felvilágosítást adtak, azt közölték velük, hogy forduljanak az önkormányzathoz a vitájukkal.” Ezen túlmenően az ítéltábla a vádlottak személyi körülményeit a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján annyiban egészíti ki, hogy „A III.r. vádlott szolgálati viszonya szolgálati viszony

megszüntetése fenytéssel megsúnt.", tovább, hogy „ Az I.r. vádlott időközben a főhadnagyi rendfokozatba előlépett".

A Fővárosi Törvényszék által megállapított és a másodfokú bíróság által ekként kiegészített tényállás már mindenben mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

A másodfokú bíróság nem fogadta el azon védői érvélést, hogy az I. tényállási pont tekintetében hatályon kívül helyezésnek van helye, azért mert az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során a vádon túlterjeszkedve tett tény-megállapításokat.

A Be. 2. §-ában foglaltak szerint a bíróság az ítékezés során törvényes vád alapján jár el. Törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi. A bíróság csak annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről dönthet, aki ellen vádat emeltek, és csak olyan cselekmény miatt, amelyet a vád tartalmaz. A bíróság köteles a vádat kimeríteni, a vádon túl nem terjeszkedhet, de nincs kötve a vádlónak a vád tárgyává tett cselekmény Btk. szerinti minősítésére, a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó indítványához.

Megállapítható, hogy a Budapesti Nyomozó Ügyészség Nyom.425/2008. számú vádiratában az I.r., II.r. és III.r. vádlottakat a Btk.226.§-ába ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetével és a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I) tétele szerint büntetendő védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett könnyű testi sértés büntetével vádolta. Megállapítható továbbá, hogy a vádirat mindhárom vádlott tekintetében rögzíti a bántalmazó magatartást, azonban nem tartalmazza a sértett sérüléseit. Az elsőfokú bíróság ítéletében annak I. tényállási pontjához kapcsolódóan az I., II. és III.r. vádlottak bűnösségét a vádban írt bűncselekményekben állapította meg. A vádlottak bántalmazó magatartását lényegében azonos módon rögzítette, azonban a történeti tényállást kiegészítette a sértett sérüléseivel. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság ezzel a Be.2.§-ában foglaltakat nem sértette meg, a vádon nem terjeszkedett túl. Az addig hiányos tényállást a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján kiegészítette és ezzel megalapozottá tette a tényállást a Be.75.§ (1) bekezdésében írt követelménynek eleget téve. Az elsőfokú bíróság ugyanazon bántalmazó magatartáshoz kapcsolódó sérülésekkel egészítette ki a történeti tényállást, tehát fel sem merülhet, hogy a tettazonosság ne állt volna fenn. A Fővárosi Törvényszék eljárása nem sértette a Legfelsőbb Bíróság 1/2007. számú büntető jogegységi döntésében írt rendelkezéseket sem.

A Be.351.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A Fővárosi Ítéltábla kizárólag a III. tényállási pont tekintetében folytatott

le bizonyítási eljárást. Az I. és II. tényállási pontok tekintetében megalapozatlanság nem állapítható meg, illetőleg a fellebbezésben új tényre, új bizonyítékra nem hivatkoztak. Az I.r. és II.r. vádlottak védője által előterjesztett bizonyítási indítvány ugyanis új tényre, illetve bizonyítékra történő hivatkozásnak nem tekinthető, figyelemmel arra, hogy a kihallgatni indítványozott tanú már az elsőfokú tárgyaláson is kihallgatásra került, valamint a helyszíni szemlére és bizonyítási kísérletre irányuló indítványt már az elsőfokú bíróság is megalapozottan, kellően megindokolva utasította el. A másodfokú bíróság álláspontja szerint is az elsőfokú bíróság által megvizsgált és értékelt egyéb bizonyítékok mellett a hivatkozott bizonyítékok már nem alkalmasak eltérő tényállás megállapítására, azok csupán az eljárás szükségtelen elhúzódását eredményeznék. Így az I. és II. tényállási pontok tekintetében a bizonyítékok újra értékelésére a tényállás átmérlegelésére, és ezen keresztül a vádlottak felmentésére irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az V.r. vádlottnak és védőjének a felmentésre irányuló fellebbezése, valamint a másodfokon eljáró ügyésznek az erre irányuló indítványa alapos.

A Btk.225.§-ában írt hivatali visszaélést az a hivatalos személy követi el, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon, vagy jogtalan előnyt szerezzen, hivatali kötelességét megszegi, hatáskörét túllépi, vagy hivatali helyzetével egyébként visszaél.

A lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján a másodfokú bíróság az V.r. vádlott tekintetében részben eltérő tartalmú tényállást állapított meg, melynek lényege szerint a szolgálatirányító parancsnoki szolgálatot ellátó V.r. vádlott - hivatalos személy - egy a rendőrségre beérkezett bejelentés alapján, az ügyeletes tiszt utasítására járőrtársával a bejelentő személy lakóhelyére ment, ahol egy a lakóközösségben felmerült vitában jogi felvilágosítást adott, közölte az érintettekkel, hogy az ügyükkel az önkormányzathoz kell fordulni. A vádlott tehát nem saját elhatározásából, hanem parancsra, utasításra ment a helyszínre, amely eleve cáfolja a cselekmény célzatosságát. Megállapítható továbbá az is, hogy a helyszínen végzett tevékenység, intézkedés sem volt alkalmas arra, hogy jogtalan hátrányt okozzon, vagy jogtalan előnyt szerezzen bárki másnak. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és az V.r. vádlottat az ellene társtettesként elkövetett hivatali visszaélés büntette miatt emelt vád alól a Be.6.§ (3) bekezdés a) pontjában foglaltakra figyelemmel, a Be.331.§-a alapján - bűncselekmény hiányában - felmentette.

Nem tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor az I. tényállási ponthoz kapcsolódóan az I.r., II.r. és III.r. vádlottak bűnösségét a Btk.226.§ (1) bekezdésébe ütköző társtettesként hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében valamint a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett testi sértés büntetében megállapította. Nem tévedett továbbá akkor sem, amikor a III.r. vádlott bűnösségét a II. tényállási

ponthoz kapcsolódóan a Btk.250.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett vesztegetés büntetében is megállapította. A másodfokú bíróság mindenben osztotta a Fővárosi Törvényszéknek az ítélete 22. és 23., valamint 29. és 30. oldalán kifejtett jogi álláspontját. A másodfokú bíróság a jogi indokolást csupán annyiban egészíti ki, hogy az I., II. és III.r. vádlottak a Btk.137.§ 1/I. pontja alapján tekintendők hivatalos személynek.

Az I.r., II.r. és III.r. vádlottak, valamint védőik által enyhítés érdekében előterjesztett fellebbezések - a következők szerint - alaposak.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket, és nem tévedett, amikor az I., II. és III.r. vádlottakkal szemben a cselekmények tárgyi súlyára és a vádlottak alanyi bűnösségének fokára figyelemmel - halmazati büntetésül - szabadságvesztés büntetést szabott ki. Az I. és II.r. vádlottak tekintetében arányos azok tartama és mindhárom vádlott tekintetében törvényes a végrehajtási fokozat is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a törvénnyel korábban összeütközésbe nem került I. és II.r. vádlottak tekintetében lehetőséget látott a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére, és törvényesen állapította meg a próbaidő tartamát is. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint azonban a III.r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés egyrészt sérti az ítéleti belső arányosságot, másrészt ezen vádlott tekintetében az elsőfokú ítélet meghozatala óta eltelt további időmúlást a szabadságvesztés büntetés megállapításánál, annak tartamának és módjának meghatározásánál fokozottan kell figyelembe venni. Nem kétséges, hogy a III.r. vádlott cselekményei többszörös halmazatot képeznek, azonban nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény, hogy ezen vádlott a IV.r. vádlottal együtt valósította meg a legsúlyosabb bűncselekményét, mely súlyos korrupciós cselekménynél az elkövetés kezdeményezője a IV.r. vádlott volt. Ennek ellenére vele szemben felfüggesztett szabadságvesztés került kiszabásra. Tény, hogy a IV.r. vádlott a nyomozás során együttműködő volt, azonban a két vádlott cselekvése között fennálló különbség a két vádlott büntetése között fennálló ellentétes irányú különbségek ellen hat. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a III.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 2 évi börtönbüntetésre enyhítette, és a szabadságvesztés végrehajtását - az elkövetési idején hatályos Btk.89.§ (1) és (3) bekezdései alapján - 5 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés felfüggesztésére figyelemmel, mivel a közügyektől eltiltás kiszabásának feltétele megszűnt, azt a Btk.131.§ (1) és (2) bekezdéseinek alkalmazásával lefokozásra enyhítette. Ennek mellőzésére nem volt lehetőség, hiszen a III.r. vádlott bűncselekményeivel, így különösen a súlyos korrupciós bűncselekmény elkövetésével méltatlanná vált a rendfokozat viselésére. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a III.r. vádlottal szemben ezek a büntetések is megfelelően szolgálik a Btk.37.§-ában írt büntetési célokat.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságtól eltérően nagyobb súllyal értékelte az I.r. és II.r. vádlottak esetében azt, hogy cselekményüket olyan többszörösen

szabályszegő, a rendőri intézkedéssel szembeszegülő, végül pedig járművével a vádlottak kolléganőjének hajtó azt elsodró személy elfogása során valósították meg. A hivatkozott körülmények nem mentik az I.r. és II.r. vádlottak cselekményét azonban magyarázzák azt a helyzetet, azt a felfokozott állapotot amelyben a vádlottak cselekedtek. Ezért a másodfokú bíróság a szolgálatukat kifogástalanul teljesítő I.r. és II.r. vádlottakat - lehetőséget biztosítva arra, hogy továbbra is rendőri szolgálatot teljesítsenek - a Btk.104.§ (1) bekezdése alapján előzetesen mentesítette, a büntetett előélethez fűződő hátrányos következmények alól.

Az V.r. vádlott vonatkozásában a felmentő rendelkezésre tekintettel a másodfokú bíróság a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezést is megváltoztatta és megállapította, hogy az ő vonatkozásában felmerült költséget a Be.339.§ (1) bekezdése alapján az állam viseli.

A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla - helyes indokai alapján - az I.r., II., és III.r. vádlottak tekintetében helybenhagyta.

A V.r. vádlott esetében a fellebbezés lehetősége a Be.386.§ (1) bekezdés c) pontján alapszik.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be.372.§ (1) és (2) bekezdésein alapszik.

Budapest, 2013. március 22. napján

Dr. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék ítélete I.r., II.r., III.r. és V.r. vádlottak tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős, és az I., II. és III.r. vádlottak tekintetében - a szabadságvesztés kivételével - végrehajtható.

, 2013. március 22.

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Iván Erika
bíróági ügyintéző